

L'ordinador, Christina i jo

El president dels Estats Units d'Amèrica s'ha decidit, per fi, i això és justament el que em calia: la prova definitiva que jo també puc fer-ho. Si George Bush és capaç d'enfrontar-se a les tecles d'un ordinador, jo també. És clar que el president dels Estats Units abans havia estat vice-president, i director de la CIA, però no pensen que això és una prova d'especial intel·ligència, habilitat ni preparació tecnològica. Deu ser que teclejar un ordinador està a l'abast de tot individu amb alguns dits a les mans, per poc cervell que tinga. Segur que el vice-president Quayle escriu davant de la pantalla, m'hi jugaria qualsevol cosa. Per exemple un dels motius pels quals el president Bush s'ha decidit a rebre lliçons d'un expert de la Casa Blanca —una hora a la setmana— és que la senyora Bush viatja sempre amb un ordinador portàtil, i ja fa temps que porta el seu diari en forma de disquet. L'altra raó és demostrar al públic en general que "no s'és mai massa vell per aprendre", lliçó moral que cal tenir sempre present i que tindrà sens dubte efectes molt beneficiosos sobre la població. De tota manera, el president ha dit que ja no espera arribar a aprendre coses realment complicades, com ara posar el rellotge programador del vídeo. Té raó: això és massa.

El fet és que, mogut per l'exemple del nostre president, jo també he decidit que aprendré a escriure amb ordinador. No puc assegurar quan ho faré, però la decisió està presa. I no només per tal d'emular Mr. i Mrs. Bush sinó per altres motius també. He de sotmetre'm, més per força que de grat, a l'evolució de la tecnologia aplicada. He de fer cas dels meus parents i amics, col·legues i companys, que incessantment procuren convertir-me. He d'acceptar els avantatges objectius del sistema. He d'abandonar els meus principis més sagrats, que manen escriure amb

la mà i amb instrument de tinta, i si no potser, almenys escriure sobre paper real i no sobre pantalla. I sobretot, he d'alliberar-me dels ordinadors que després escriuen per mi.

Sóc encara un no convers, un infidel, un residu del paganisme clàssic, i ells m'ho fan pagar durament. En aquesta casa mateixa, que és la meua, sóc increpat i perseguit implacablement per la majoria —immensa majoria, ja— el fidels ortodoxos. Cada setmana, excepte l'empresari (que no diu res perquè només escriu a mà, i amb lletra de metge), tothom m'increpa: el director, el cap de redacció, la secretària de la idem, els redactors de número i els supernumeraris, i qui siga que passe per allà. Jo acceptaria ser objecte de commiseració, de recriminació, i de mirades de suficiència compassiva. Però el càstig va mot més lluny: els ordinadors mateixos es venen cruelment de mi, em canvien les paraules, em capgiren les lletres, m'apliquen implacablement el diccionari de l'Enciclopèdia Catalana. L'últim advertiment, l'he rebut fa un parell de setmanes: no puc continuar en rebellia, o n'hauré de patir les conseqüències. Un article que vaig escriure sobre el nas de Cyrano i altres delicats sentiments ha estat el vehicle escollit per les màquines. Ja m'havien avisat abans pel mateix procediment, però aquesta vegada l'avís és més formal.

En primer lloc, i no és matèria de poc de pes, hi ha la qüestió del diccionari. On jo havia escrit *albergina*, el sistema d'ordinador de la casa entra en alerta, reacciona, i ho converteix en *albergínia*. La diferència és una *i*. La qual *i* representa molt més que una *i*: l'ordinador, amb el canvi, m'adverteix que l'*albergina* no passa els controls, que no és ac-

ceptada si no és en forma d'*albergínia*. El cas és que jo no havia escrit *albergina* ni *asbergina* ni *asbergina* ni *bargina* ni *aubergina* ni *aubergínia* ni *asbergínia*, etcètera. Jo m'havia limitat a posar una de les dues formes comunament acceptades, clàssiques, antigues i modernes. Jo preferia *albergina* no només perquè és la forma normal valenciana, sinó també perquè és més purament original. Perquè la forma *-inia*, com recorda Coromines, "en tot cas és afegida i estranya a l'etimologia". Una cosa com quan escrivien "Cartegènia" en comptes de "Cartagena" diu el savi. Què hi farem.

Continuant l'avís, les màquines, més endavant, me'n fan una de més grossa. Quan Cyrano li diu al bell Christian allò de "jo seré el teu esperit i tu seràs la meua bellesa", que és la clau de la matèria, l'ordinador no s'ho creu, ho canvia, i en comptes d'escriure "*al* bell Christian", escriu "*el* bell Christian", de manera que ja no és Cyrano qui ho diu, sinó l'altre, i així tot queda perfectament incompreensible. Ítem plus que, a continuació, no satisfeta la set de venjança, la màquina posa "Christina" on jo posava "Christian", un simple canvi de lletres, i apareix una senyora que no se sap que és, o no se sap si Christian —dues vegades esdevingut Christina— s'ha canviat de sexe, o què passa. Un desastre. Un càstig exemplar a la meua poca fe. Un avís decisiu: o et sotmets, o ja veus què et pot passar. Confessa, pecador, i penedeix-te. I sobretot fes pròposit d'esmena i un acte compungit de fe.

Així, m'han convençut entre tots. George Bush, la dona de Bush, l'*albergina/inia*, el bell Christian i la bella Christina. Ho promet: aprendré. No sé quan, però aprendré. Algun dia. Quan Bush acabe el curset, per exemple.

Joan F. Mira